

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. De Iudæ proditore, miserrimè pereunte: & de miro Christi silentio
circa huius interitum. Qui ruinâ gaudet inimici, ruinam ejus in se trahit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

S A B B A T O.
DE IVDA PRODITORE, MISER-
rime pereunte:
ET DE MIRO CHRISTI SILENTIO,
Circa huius interitum.

Tunc videns Iudas, qui eum tradidit, quod damnatus esset, pœnitentia ductus, reculit triginta argenteos principibus sacerdotum, & senioribus, dicens: peccavi tradens sanguinem iustum. At illi dixerunt, quid ad nos, tu videris; & proiectis argenteis in templo, recessit, & abiens laqueo se suspendit. Matth. 27.

VERITAS PRACTICA.

Qui ruinā gaudet inimici, ruinam eius in se trahit.

RATIO EST, Quia gaudium de ruina inimici, species est cuiusdam vindictæ.

Sed hac vindicta trahit in se poenam & ruinam inimici.

Ergo qui ruina gaudet inimici, ruinam eius in se trahit; quod certe est præcavendum tum ratione culpæ, tum ratione poenæ simul junctæ.

I P U N C T U M.

TAMETSI miser hic Traditor in desperationem & laqueum se non projecit, nisi cum adductus ad Pilatum Dominus, petitus ad mortem aut etiam condemnatus fuit; tamen hic aprius de funesto ejus interitu videtur instituenda consideratio, ne sequentis hebdomadæ Mysteria, quæ alium habent ab ista finem, interrompantur, & quæ plerumque accidunt inordinatus cordis & linguæ motus in adversis eōtrā inimicos, exemplo Christi Domini, discatur exprimendus.

Sic ergo est, ut refert Evangelista: Miserum proditorem conscientia patrarum facinoris diu ferre nō potuit; pœnitentem eum sui, fateretur publicè crimen, sed desperat veniam; cumque se ab ipsa luce conspici confunderetur, tenebras querit; atque in ipsis tenebris cum nec à terra portari aut aërem spirare posset, laqueo se suspendit, & suspensus crepuit medius; & strisus sunt omnia viscera eius. Et notum factum est om-

nibus habitantibus Ierusalem, ut est in Actis Apostolorum.

En quō recidunt tandem inordinati appetitus! nam licet omnium peccatorum finis nō sit ita funestus, est tamen isti plerumque affinis in eo, quod à minimis soleat incipere, sicque in pejus semper delabuntur, ut vix unquā emergant. *A scintilla una augetur ignis,* inquit Sapiens: & aptè Propheta, *Va qui trahitis iniquitatem in funiculis vanitatis, & quasi vinculum plausuri, peccatum.*

Est verò quidam inordinatus animi motus, quo ex morte seu ruina inimicorum exultare solemus sive in vindictam, sive in integritatis aut juris nostri jactantiam, sive ob alium denique perversum finem, qui corrigendus est exemplo Christi Domini. Cum enim optimè sciret horrendam hunc sui proditoris interitum, jamque per civitatem divulgaretur, antequam cruci affixus esset, nonne commodè poterat inde testimonium suæ innocentiae derivare? Nonne similem suis inimicis comminari mortem? Nonne multum inde sermonem haberet? Poterat sanè, sed silere maluit, ut nos in simili casu doceret, quod jam ante dixerat Sapiens: *Cum ceciderit inimicus tuus, ne gaudeas; & in ruina eius ne exultet cor tuum, ne forte videat Dominus & displiceat, & auferat ab eo iram suam.* Quibus ex verbis hæc eruta Veritas valde est consideranda, *Quod quisquis ruinā gaudet inimici, ruinam eius in se trahit.*

Nam certum est hoc gaudium ordinariè nasci ex appetitu vindictæ. Possit forte aliquando in sanctis proficisci ex Zelo divinæ gloriæ,

17. 57.

gloriae, ut appareat ejus Justitia, & ut impii terreantur: *Larabitur justus, inquit Pfalter, cum viderit vindictam, manus suas lavabit in sanguine peccatoris, & dicet homo, si utique est fructus justus, utique est Deus judicans eos in terra.* Sed quis sibi prætolat de tali Zelo? quis potius sibi de se nō diffidat, & suspectum habeat tale gaudium? Lugendus esset & morte propria redimendus ille casus, & tu exultas? talis exultatio maligna est, vindictam sapit & odium cordis fovet, denique ad verlatur Charitati, *que non quarit qua sua sunt, nec gaudet super iniquitate.* Nam ut est alibi declaratum: GAUDERE super iniquitate, plerumque est iniquius, quam ipsam iniquitatem admittere.

1. Cor. 3.

Feria 5.
hebd. 3.
post Pascha.

II. PUNCTUM.

SED hac vindicta trahit in se poenam & ruinam inimici.

Nam Deus ordinariē omnem vindictam sic ulciscitur, ut pari aut simili poena vindicantem se vindicet. Sic enim aperte Sapiens:

Eccles. 2. 8.

Qui vindicari vult, à Domino inveniet vindictam, & peccata illius servans servabit. Et cum toties sibi vindictam & ultionem reservandam testatur Deus in Scripturis, de omni vindicta modo ac specie id intelligendum est, ne forte putes te indemnem, quod tu ipse non ulciscaris; Nam gaudere de ruina & vindicta, gravius esse potest, quam si tu ipse vindictam sumeres. Potest enim Judex aut tu ipse per Judicem legitime queri, & poenas injuriæ reponere, sed in poenis illatis non potest ipse Judex aut alius quispiam gaudere, quatenus poenae sunt & malum hominis qui condemnatur, unde patet istud gaudium ipsa vindicta pejus esse.

Quod si ex justitia reddita Judex gaudere potest, tali tamē gaudio jungendus esset motor de malo proximi, quod nunquam per se est amandum, nec de eo proinde exultandum. *Hec consolabor super hostibus meis, & vindicabor de inimicis meis:* ait ipse Deus supremus Judex; Cum vindictam in hostes parat, illam

dolentis vocem præmittit, *heu*, ut significet se dolere de vindicta sumenda; Tu vero non timebis exultare: aut exultans non timebis ejus vindictam! Tam certa tamen est, quam certe constat eum, qui se vindicat, sic à Domino vindicari. Te ipsum vindica de te ipso, qui quoties peccasti, telaxisti, *Nam qui faciunt Tob. 14. peccatum & iniquitatem, hostes sunt animae suae.*

III. PUNCTUM.

Quisquis igitur ruina gaudet inimici, ruinam eius in se trahit, id est, vindictam & perditionem: Nam si putas inimicum sic à Deo puniendum esse propter injuriam & offensam tibi illatam, cur non putabis te puniendum, cum non minus pecces in Deum & in proximum? In Deum quidem patet, quod assumas ejus imperium, & contra ac expressè veruit, ulcisci audeas, aut ultione illata gaudeas, quod æquè vetat ac aliud. Deinde verò in proximum peccas, quod ejus malis gaudeas, quod est directe contra charitatem & ab ea longissime charitate, quæ reddit bonum pro malo. Unde conclude, quam sis æquè puniendus ac ille de cujus poena gaudes, ac proinde quam verè ejus ruinam in te convertas.

Sic se Iob puniendum fatebatur, *Si gavisus Iob 31. sum, inquit, ad ruinam eius qui me oderat, & exultavi quod invenisset eum malum, non enim dedi ad peccandum guttur meum, ut expeterem maledicens animam eius.* Miserum te & miserandum omni modo, qui cum posses Deo, proximo, & tibi plurimum in hoc casu gratificari, Deum offendis, proximum lædis, & tibi valde nocet! *Qui sibi nequam est, cui alii bonus Eccles. 14. erit?* Adverte anima & cum ex his tribus vel unum sufficeret seorsim consideratum, ut te contineres; quanto magis cum tria simul concurrunt ad hunc finem? *Montes Gelboe, nec ros, 2. Reg. 1. nec pluvia veniant super vos, quia ibi abjectus est clypeus fortium, clypeus Saul, quasi non esset unctus oleo!* Sic & pluribus, David de Inimici ruina non exultabat, sed dolebat.

PRO EADEM FERIA QVADRAGESIMALI.

Ad Evangelium, de Muliere adultera. Ioan. 17.

Videti debet in 4. parte, Feria 2. hebdomadæ 19.

S e

DOML